नेपालको समाजार Nieuws uit Nepal

वार्षिक रिपोर्ट तमसार्य नींव २०८१–२०८२
Jaarverslag 2024–2025

Dit is de 38e editie van Nieuws uit Nepal.

Inleiding
De Kumari-school
Oogheelkundekamp
Scholen in Bobok en in Dodhenie
Gehandicaptenproject
Zeven leerlingen vertellen

Stichting Tamsarya

परिचय Inleiding

Inmiddels is het 2025 en ook deze keer bieden wij u een jaarbrochure aan, met meer beelden dan woorden omdat beelden soms meer vertellen dan woorden.

Veel nieuwe ontwikkelingen hebben plaatsgevonden en het proces van overdracht is in een vergevorderd stadium. De intentie is om de Kumari-school over te dragen aan de organisatie SOS Kinderdorpen Nepal.
Er vinden regelmatig gesprekken plaats tussen Stichting Tamsarya en SOS Kinderdorpen om plannen op elkaar af te stemmen. Het is voor de stichting van belang dat de eigen identiteit van de Kumari-school behouden blijft.

Daar komt veel bij kijken, maar beide partijen zijn positief gestemd. Het proces vordert gestaag en het beeld hoe het eruit komt te zien wordt ook steeds duidelijker. Om het goed over te dragen vinden er grote renovaties plaats, zowel letterlijk als op bestuurlijk vlak. Er worden bijvoorbeeld nieuwe mensen aangenomen die kennis en kunde in huis hebben om de Kumari-school toe te leiden naar een volwaardig ECO-SOS Kinderdorp. Zo is er een Algemeen Directeur aangenomen die al eerder in een SOS Kinderdorp heeft gewerkt. Er is een mentor aangesteld met veel ervaring, die alle kinderen persoonlijk begeleidt naar een toekomst met perspectief.

Zij gaan nog lang niet met pensioen.

Op dit moment worden ook alle gebouwen grondig gerenoveerd, zodat de Kumari-school voor nog heel veel kinderen, nu en in de toekomst, een plek mag zijn waar ze zich veilig en gelukkig voelen.
Dankzij een legaat wordt binnenkort een huis gebouwd voor 70 gehandicapte kinderen en jongvolwassenen. Dit is het eerste huis in het hele district Nawal-Parasi. In deze brochure kunt u meer lezen over de Kumari-school, het gehandicaptenproject en andere activiteiten.

Elke twee maanden publiceren wij op onze website het laatste nieuws.
De jaarrekening 2024 staat op de website.

Wij danken u allen heel hartelijk voor uw betrokkenheid en financiële steun.
Zodra de overdracht rond is zullen we u informeren.

Met vriendelijke groet,
Trees van Rijsewijk

कुमारी स्कूल De Kumari-school

In 1994 werd de Kumari-school gebouwd. Behalve een nieuw dak is er in dertig jaar niets aan opgeknapt. Momenteel wordt de hele school echter grondig gerenoveerd.

Er zijn nieuwe plafonds met ventilatoren aangebracht en alle muren zijn opnieuw in de verf gezet. De kinderen hebben nieuwe schoolbanken gekregen en binnenkort worden er tegels gelegd op de cementen vloeren, waar nu overal de gaten in zitten. Dan is de buitenkant aan de beurt. Op het terrein voor de school zijn speeltoestellen neergezet en een deel van de tuin wordt met bloemen ingezaaid. Al met al een hele klus, maar dan kan de Kumari-school weer jaren mee. Vele honderden arme kinderen kunnen, net als de 500 kinderen die hun zijn voorgegaan, nog lang op deze school een goede opleiding krijgen en in een veilige omgeving hun droom tot werkelijkheid maken. Begin dit jaar is een mentor aangesteld die alle kinderen begeleidt en de oudere leerlingen kennis laat maken met verschillende beroepsmogelijkheden en begeleidt naar de vervolgopleidingen. Hij blijkt van onschatbare waarde en de leerlingen voelen zich gehoord. Dit jaar gaan vijf leerlingen een beroepsopleiding volgen. Zij en twee andere studenten schrijven over hun verleden en hun toekomst.

Op de boerderij van de Kumari-school..

Nieuwe kinderen

Ook dit jaar werden er 22 nieuwe kinderen aangenomen. Later kwamen er nog drie kinderen bij die onverwacht in een zeer traumatische situatie terecht waren gekomen. Zo werd onlangs een jongen van zeven aangenomen, hij had geen moeder meer en een maand geleden is in zijn bijzijn zijn vader door 20 mensen vermoord. Een andere jongen verloor in een maand tijd zijn vader en moeder aan een ernstige ziekte. Recent kwam de eigenaar van een benzinepomp naar de school met een meisje van acht en haar vader. De twee wonen in de opslagruimte van het pompstation waar de vader voor allerlei werkzaamheden een vergoeding ontvangt van één euro per dag. Het meisje was zó blij en kon bijna niet geloven dat zij op de Kumari-school mocht blijven. Daar vond ze snel aansluiting bij haar nieuwe klas, want nieuwkomers worden door klasgenoten heel liefdevol opgevangen.
Over het algemeen voelen kinderen zich snel thuis op de Kumari-school. De boerderij met dieren en het telen van – biologische – groente en fruit is niet alleen een deel van het educatieprogramma, maar voelt ook vertrouwd aan omdat bijna alle kinderen afkomstig zijn uit agrarische dorpen. Ze vinden het bovendien heel leuk om op de boerderij te zijn en in de tuin te werken.

Bezoek aan twee oud-leerlingen

Onlangs bezocht ik Sukbir en Bhimala, die na het verlaten van de school met elkaar zijn getrouwd. Sukbir heeft zijn vader nooit gekend en zijn moeder was ernstig gehandicapt (ze liep op handen en voeten en was doofstom). Een maand geleden ging ze zich wassen in de rivier en verdronk. Jaren geleden gingen de vader en moeder van Bhimala hout sprokkelen aan de grens met India met drie andere

dorpsbewoners. Alle vijf dorpsgenoten werden onverwacht vermoord door mannen uit India. Zodoende kwam Bhimala als zesjarig weesmeisje naar de Kumari-school.
De naam Sukbir betekent 'moedig' en Bhimala betekent 'verlaten'. Beiden volgden een opleiding tot boekhouder en nu werken ze op een bank. Achter het bankgebouw hebben ze een onderkomen zodat zij 's nachts de bank kunnen bewaken. Omdat straks het project voor gehandicapten een boekhouder nodig zal hebben, wil ik het team voorstellen Sukbir in dit mooie project op te nemen. Bhimala kan daar waarschijnlijk ook een functie vervullen. Ik verwacht dat ze heel blij worden van dit voorstel omdat het project hun nieuwe perspectieven biedt en ze vanuit hun eigen achtergrond gemotiveerd zijn een bijdrage te leveren.

Toen Sukbir in klas twee zat schreef hij:
Anderen hebben de maan bereikt
Wij zitten nog in de duisternis
Geef dochters en zonen onderwijs
Je hoeft niet bang te zijn
Dat het moeilijk wordt.

Sukbir (links), Bimala en hun kind.

Bij de school wordt rijst aangeplant.

Oudere leerlingen knippen het haar van de kleintjes.

Muziekles in de klas.

De nieuwe speeltuin.

नयाँ विघथिहरू २०८२ Nieuwe leerlingen op de Kumari-school in 2025

De portretfoto's zijn bij hen thuis gemaakt.

Kinderen van klas 1 drie maanden later.

Abishek Hij is 6 jaar oud. Zijn vader is afwezig en moeder werkt als gastarbeider in een Arabisch land en is nooit meer terug gekomen. Woont in bij grootmoeder die nauwelijks inkomen heeft.

Arina Zij is 7 jaar oud. Heeft een vader en moeder. Met het maken van bamboeprodukten hebben ze een schamel inkomen dat onvoldoende is om van te leven, zonder eigen land.

Arjun Arjun is 6 jaar oud. Vader en moeder afwezig. Een lokale leraar heeft Arjun en zijn zusje in zijn huis opgevangen.

Anuska Zij is 7 jaar oud. Vader vermist en moeder afwezig. Ze is opgevangen door een tante die in zelf in armoede leeft.

Asmita Zij is 6 jaar oud. Haar vader is overleden en moeder werkt als sjouwer in de wegenbouw. Met haar schamele loon moet ze drie kinderen onderhouden.

Dipjan Hij is 6 jaar oud. Vader is overleden toen Dipjan één jaar oud was en zijn moeder werd ernstig ziek na het overlijden van haar man. Ze wonen in bij een oom maar ook hij kan nauwelijks rondkomen van een hongerloontje.

Indira Indira is 8 jaar oud. Haar moeder overleed in 2024. Haar zusje is anderhalf. De vader van Indira werkt als gastarbeider in India, waar hij voor 7 dagen werken per week slechts € 60 per maand verdient. Onvoldoende om zichzelf en zijn twee kinderen in Nepal te onderhouden. Een oom en tante van Indira hebben de twee kinderen in huis opgenomen, maar omdat ze zelf al twee kinderen hebben is er vaak onvoldoende te eten.

Ishwori Zij is 7 jaar oud en woont samen met haar moeder in een klein huisje van grootvader. Haar vader heeft het gezin verlaten.

Kushal Hij is 8 jaar oud. Zijn vader is overleden en moeder heeft het gezin verlaten. Kushal woont bij zijn grootouders in een hutje van klei. Dagelijkse inkomsten € 1,50.

Krishna Hij is 8 jaar oud. Hij heeft een vader van 78 jaar die ziek is en hij heeft geen inkomsten.

Monita Zij is 6 jaar oud. Haar moeder is afwezig en vader is ziek. Met haar vader en broertje woont ze in het huis van grootmoeder. Gemiddeld inkomen is € 1,50 per dag

Poolmaya Zij is 8 jaar oud. Ze woont samen met haar vader en moeder en zusje in het hutje van grootvader. Rondom het huisje hebben ze een klein stukje land om groenten te verbouwen. Gemiddeld inkomen is € 1 per dag.

Prathamis Hij is 4 jaar oud. Met vier familieleden wonen ze in bij grootmoeder. Er zijn nauwelijks inkomsten. Ze wonen onder zeer armoedige omstandigheden.

Preeti Zij is 5 jaar oud en woont met 7 familieleden in een klein hutje van klei. Preeti's vader werkt voor een hongerloontje in India, waarmee hij zijn familie niet kan onderhouden.

Royina Zij is 7 jaar oud. Moeder is afwezig. Vader was schilder, maar is sinds enige tijd ernstig ziek. Grootmoeder zorgt voor het gezin.

Santosh Zij is 7 jaar oud. Haar vader werkt als gastarbeider in het buitenland, maar stuurt geen geld en laat niets van zich horen. Moeder is bij grootouders van Santosh ingetrokken om te overleven.

Saurav Hij is 5 jaar oud en woont met zijn familie onder miserabele omstandigheden. Zijn vader is geestelijk ziek en kan niet meer werken.

Smriti Zij is 7 jaar oud. Haar ouders zijn analfabeet en verdienen de kost met het maken van bamboeproducten.

Soni Zij is 5 jaar oud. Omdat het huisje van klei te klein is voor 6 familieleden woont zij bij haar grootouders. Zowel haar eigen familie als haar grootouders leven onder extreem armoedige omstandigheden.

Sonika Zij is 6 jaar oud. Haar vader werkt als gastarbeider in India en moeder maakt producten van bamboe.

Sabash Hij is 6 jaar oud. Zijn vader die als gastarbeider naar het buitenland ging, is vermist. Moeder heeft Sabash in de steek gelaten en grootmoeder heeft Sabash opgevangen.

Sushant Hij is 7 jaar oud. Zijn vader is overleden en moeder werkt voor anderen.

नेत्र विज्ञान Oogheelkundekamp

Wachten op de screening voor de oogoperatie.

Wachten voor de oogoperatie.

De oogoperatie.

Een op de tien Nepalezen is aan beide ogen blind en in sommige provincies is dat één op de vijf. Nergens ter wereld komt zoveel staar voor als in Nepal.

Sinds 2017 zetten het Barathpur oogziekenhuis en Stichting Tamsarya zich gezamenlijk in voor slechtzienden en voor hen die het zicht dreigen te verliezen.
Begin januari 2025 werden er met financiële steun van Stichting Tamsarya in de volgende elf dorpen oogheelkundekampen georganiseerd: Pithauli, Magarkot, Hasaura, Koilapani, Gochada, Agyauli, Rambas, Kadampur, Keurani, Faram, Salghari en Prithivanigar.

Een groot succes! In totaal kwamen er 1622 mensen. Van de 214 mensen bij wie cataract geconstateerd werd, konden nog diezelfde week 138 geholpen worden.
Met uw steun konden sinds 2017 807 mensen aan staar geopereerd worden. Zij kregen het zicht weer terug!

De oogoperatie is geslaagd!

Even bijkomen na de oogoperatie.

We hopen dat we met het Kumari-oogziekenhuis in de nabije toekomst nog meer mensen kunnen helpen.

नेत्र विज्ञान Scholen in Dhodenie en Bobok

Dhodenie

In 2019 schonk een boer zijn land en een donateur schonk de school in het dorp Dhodenie.

In principe steunen wij geen scholen meer na de bouw, maar er zijn uitzonderingen. Dhodenie is nog steeds een heel arm dorp. De overheid betaalt drie leerkrachten die ieder een salaris krijgen van 5000 Nepalese roepies per maand ofwel 35 euro, dat is één euro per dag. Ze hebben geen geld om boeken aan te schaffen.
Met een donatie van 500 euro heeft Stichting Tamsarya 150 boeken voor de school kunnen kopen. Gemiddeld kost een boek drie euro. De kinderen van Dhodenie waren ontzettend blij. Omdat er ook geen geld voor potloden en ander lesmateriaal was, hebben ze met een extra bijdrage van 100 euro ook dit kunnen kopen. Ook is van dat geld naaigerei aangeschaft, want de leerkrachten geven niet alleen les, ze verstellen ook de kleding van de kinderen. Dit jaar zullen we zorgen dat ze een naaimachine krijgen, die dan in het kantoor van de school komt te staan.
De school in Dhodenie is meer dan een school, het is een plek voor het welzijn van het hele dorp.

Bobok

Zaten de kinderen van Bobok tien jaar geleden nog in een bamboeschool op plankjes, sinds 2014 staat er met de financiële hulp van Stichting Tamsarya en De Wilde Ganzen een heuse school. Nu precies tien jaar later heeft er een metamorfose plaatsgevonden.

Ruim een jaar geleden deed de elektra haar intrede en dan gaan de ontwikkelingen hard. Liep ik vijftien jaar geleden nog drie dagen over geitenpaadjes om in Bobok te komen en was er nergens een WC te bekennen, nu kun je binnen vijf uur met de auto dit prachtige bergdorp bereiken. Deze keer met achterin de jeep een laptop en smartboard voor de school, een donatie van onze stichting, zodat ook Bobok mee kan gaan met de moderne ontwikkelingen.

Dit betekent langzaam afscheid nemen van de authentieke inheemse cultuur en dat realiseren ook de bewoners zich. Daarom kwam de vraag of we niet een documentaire kunnen maken van deze bijna verloren Magar cultuur. Als ik nu door het oude dorp van Bobok loop, zitten daar de oude mensen die nog steeds deel uitmaken van deze authentieke cultuur. Maar het worden er elk jaar minder.

Hoewel er veel verloren gaat, brengen de ontwikkelingen ook veel goeds. Alle bewoners onder de veertig jaar kunnen lezen en schrijven, een opmaat naar een leven in het dorp waar kennis een onmisbaar deel van uit gaat maken. En wie weet gaat het lukken om een mooie documentaire te maken, zodat heel veel mensen straks nog kunnen zien hoe het vroeger was, 'een vroeger' dat eeuwen lang heeft bestaan.

Vrouwen uit Bobok.

Boeken voor Dhodenie.

अपाङ्ता भएका ग्यक्तिहलू Project voor gehandicapten

Na een ingrijpende gebeurtenis in haar leven besloot Sabina Giri zich in te zetten voor gehandicapten die verstoten worden of wegens omstandigheden niet thuis verzorgd kunnen worden. Met toewijding worden er momenteel 27 gehandicapten opgevangen door een onbezoldigd en liefdevol team van vijf vrijwilligers onder leiding van Sabina.

Wekelijks komen er nieuwe aanmeldingen binnen, maar aangezien het huis te klein is en lekt kunnen ze geen nieuwe gehandicapten opnemen. Overdag liggen de mensen op de stoep, er zijn slechts twee rolstoelen beschikbaar en de situatie is onhoudbaar, bijna mensonterend. Met kleine donaties en tweedehands kleren weten ze het hoofd boven water te houden. Aan liefde ontbreekt het niet, maar wel aan noodzakelijke voorzieningen en een goed onderkomen.
Nu wil de eigenaar het huis weer terug en de Nepalese overheid laat deze gehandicapten aan hun lot over. Het project bevindt zich In Kawasoti, vlakbij de Kumari-school. Stichting Liliana Fonds heeft geen activiteiten in Nepal en daarom zal Stichting Tamsarya zich over hun lot ontfermen en steun verlenen om deze gehandicapten een menswaardig bestaan te garanderen.
Dankzij een nalatenschap kunnen we een nieuw huis bouwen met plaats voor 70 bewoners. Buiten aan een wankel tafeltje zat ik afgelopen mei samen met het verzorgend team en een architect om een ontwerp te maken. Ja, een ontwerp maken voor een tehuis voor gehandicapten daar had niemand van ons ervaring mee. Maar na drie bijeenkomsten lag er een prachtig plan en terwijl wij aan de tekentafel zaten, werd er op het aangekochte terrein al keihard gewerkt. Het terrein, ter grootte van een voetbalveld, konden we voor 40 000 euro kopen. Het ligt buiten de stad Kawasoti. De overheid schonk een deel van het land, omdat het voor hen onbruikbaar was. Voor ons project voldoet het echter prima!
Dit wordt het eerste huis voor gehandicapten in het district Nawal-Parasi, een gebied zo groot als de provincie Brabant. De overheid schenkt weinig aandacht aan deze doelgroep. Een gehandicapte ouder met kinderen krijgt slechts een tegemoetkoming van 25 euro per maand, nauwelijks genoeg voor een gezin om van de leven.

Ontwerp voor nieuw huis.

Het is gelukt! Er ligt een prachtig ontwerp klaar. Na de moesson kan men beginnen met bouwen. Het is bijna niet te geloven, dat dit mooie project voor deze doelgroep gerealiseerd gaat worden. En dan te bedenken dat men het uitzicht heeft op een natuurpark en dat aan de voorkant van het terrein een klein riviertje stroomt. Het wordt waarschijnlijk het mooiste huis voor gehandicapten van heel Nepal! De rechtervleugel is voor de vrouwen en de linkervleugel voor de mannen. Behalve een eetzaal met keuken komt er een ruimte voor fysiotherapie en een handenarbeidlokaal waar producten voor de verkoop worden gemaakt en waar tevens muziek gemaakt kan worden.

Op de tweede verdieping komen een kantoor, een vergaderruimte en slaapruimtes voor het personeel.
Bijzonder is het te vermelden dat de coördinatie in handen is van Kopilal, een oud-leerling van de Kumari-school. Ruim 30 jaar geleden werd hij als eerste leerling op onze school aangenomen! Hij had zelf twee gehandicapte ouders en moest op zevenjarige leeftijd in een tapijtfabriek werken waarvoor hij slechts vier euro per maand ontving.
Mogelijk zullen er meer oud-leerlingen in dit project een baan krijgen.

Tot nu toe is er al veel werk verzet: het nieuwe terrein is geëgaliseerd en bouwrijp gemaakt, er is een weg aangelegd, een toegangsbrug gebouwd en er is een diepwaterboring voor de watervoorziening uitgevoerd. Momenteel worden er honderden fruitbomen geplant zoals banaan, lychee, yakfruit, mango, papaja en meer. Er is bovendien voldoende land om ook een grote groentetuin aan te leggen. Zodoende kan het project straks grotendeels zelfvoorzienend zijn.

De bouw van de toegangsbrug.

७ जना वियर्थी Het levensverhaal van zeven leerlingen

Als zij de kans niet hadden gehad om naar de Kumari-school te gaan, dan waren ze nu net als hun ouders bijvoorbeeld dagloners geweest...

Mamata Mahato, 19 jaar

"Ons gezin telt vier mensen. We zijn altijd heel erg arm geweest. Er was geen stabiel inkomen en door geldgebrek hadden we altijd tekort aan eten en kleding. Tot de dag van vandaag zijn mijn beide ouders dagloners. Mijn vader heeft een zwak gestel en kan niet veel werken, dus de zorg voor ons en het hele huishouden kwam ook nog op de schouders van mijn moeder terecht. Mijn broer moest van school omdat er niet genoeg geld was.
Dat we het moeilijk hadden was in het hele dorp bekend. Betrokken dorpsbewoners die van de Kumari-school gehoord hadden, hebben mijn ouders dat verteld. Dat was in 2013. Mijn moeder heeft toen besloten mij aan te melden en dezelfde dag mocht ik nog blijven. Ik heb veel gehuild, overvallen door de veranderingen en de onzekerheid over wat er verder zou gebeuren. Toen ik naar de middelbare school ging, ben ik weer thuis gaan wonen. Inmiddels heb ik met mooie cijfers mijn examens gehaald en begin ik in augustus aan de opleiding fysiotherapie. Ik vind het een prachtig beroep en als ik de kans niet had gehad op de Kumari-school was ik misschien ook wel dagloner geweest. Maar nu ben ik gelukkig en ambitieus en heb ik vertrouwen in de toekomst."

Amrit Darai, 16 jaar

"Thuis waren we met zijn vieren. Vader, moeder en twee zoons. We woonden in een kleine hut van klei en we waren tevreden. Mijn vader werkte als dagloner bij een grootgrondbezitter, mijn moeder deed het huishouden en mijn broer ging naar school. Nog steeds denk ik aan mijn vader, hoe hard hij voor ons gewerkt heeft. We hadden niet echt financiële problemen. Mijn moeder had wel een slechte verstandhouding met de buren, zij spraken kwaad over ons en dat eindigde vaak in ruzie.
Op een dag kwam mijn vader thuis en toen bleek mijn moeder verdwenen te zijn. Ik was nog klein. Later hoorden we dat ze met een andere man vertrokken was. Mijn vader heeft nog wel geprobeerd haar over te halen terug naar huis te komen. Toen zij bleef weigeren heeft hij het maar gelaten zoals het was. Toen waren we nog met zijn tweeën want mijn broer woonde het grootste deel van de tijd bij een vriend thuis. Ik ben toen het huishouden gaan doen en regelmatig ging ik met mijn vader mee naar zijn werk. Ik hield ontzettend veel van hem. Op een dag kwam hij niet thuis van zijn werk, ik wachtte een hele avond en nacht en nog was hij er niet. Ik moest vreselijk huilen. Toen kreeg ik te horen dat mijn vader een ongeluk had gehad en in het ziekenhuis lag. Mijn broer ging steeds naar het ziekenhuis en de zus van mijn vader is toen voor mij komen zorgen. Er was niet genoeg geld voor een behandeling en mijn vader kwam weer thuis, gekluisterd aan bed, hij kon niets meer. Wel volgde hij mij met zijn ogen overal. Korte tijd later is hij overleden. Ik heb ontzettend gehuild. Hij was nooit her-

trouwd omdat hij het mij niet aan wilde doen een stiefmoeder te krijgen. Na zijn dood is mijn broer als dagloner gaan werken om ons te onderhouden. Een oom wilde toen voor mij een betere toekomst en hij heeft mij geholpen met de aanmelding bij de Kumari-school.
Dat was in 2016. Nu heb ik met goede cijfers mijn eindexamen gehaald. Ik volg nog twee jaar technisch onderwijs zodat ik daarna door kan leren voor werktuigbouwkundige, mijn grote droom."

Alisha Rana, 16 jaar

"Ik behoor tot de Magar, een van de etnische groepen in Nepal. Ik ben opgegroeid onder arme en kwetsbare familieomstandigheden. Mijn vader was getrouwd met twee vrouwen. Uiteindelijk heeft hij mijn moeder verlaten om permanent bij zijn tweede vrouw te verblijven. Mijn moeder bleef achter zonder inkomsten en moest drie dochters alleen opvoeden. Iedere dag was een beproeving om alleen al in onze basisbehoeften te kunnen voorzien. Ondertussen kreeg mijn vader nog zes kinderen bij zijn tweede vrouw, naar ons keek hij niet meer om. Toen ik jong was, was ik vaak erg ziek, maar mijn moeder kon zich geen medische zorg voor mij veroorloven. Naar school gaan, educatie, daar had ik geen weet van. Mijn dagen waren gevuld met huishoudelijke taken, het verzorgen van het vee en werken op het land. Toen een oudere broer van mijn vader onze situatie zag, heeft hij er voor gezorgd dat ik naar de Kumari-school mocht. Deze gebeurtenis markeerde het begin van een nieuw hoofdstuk in mijn leven.
Begin 2025 ben ik met uitstekende cijfers geslaagd voor mijn eindexamen. Ik voel niet de behoefte om verder geschoold te worden in theoretische kennis, maar een praktische opleiding met carrière mogelijkheden spreekt mij zeker aan. Inmiddels heeft radiologie mijn brede belangstelling en gelukkig krijg ik de kans een opleiding te volgen tot radiologie technicus. Ik heb besloten tot deze opleiding omdat ik iemand ben die zich in wil zetten voor de gezondheid en welbevinden van mensen, vooral van mensen in rurale gebieden waar de gezondheidsvoorzieningen nihil zijn en waar mensen in stilte lijden, zoals ik heb gedaan. Daar waar pijn is, wil ik gezondheid en geluk brengen.
Ondertussen is de situatie thuis veel beter geworden. Mijn moeder is hertrouwd en mijn stiefvader heeft alle problemen in de familie weten op te lossen. Hij zorgt goed voor ons en heeft hart voor ons geluk."

Anita Kami, 18 jaar

"Ik behoor tot de Dalit, een onderdrukte bevolkingsgroep. Mijn thuissituatie was eenvoudig, maar we verkeerden in achtergestelde omstandigheden. Mijn vader had veel kinderen en onze familie moest worstelen om te overleven. Helaas werd mijn vader heel erg ziek en er was geen geld voor een medische behandeling. Nadat mijn vader gestorven was, werd onze situatie nog nijpender. Zonder land of vast inkomen waren we afhankelijk van familieleden. Hun ondersteuning was echter maar tijdelijk en toen stonden we er weer alleen voor. In een wanhopige poging onderdak te vinden, bracht onze moeder ons naar het huis van haar broer. In het begin voelden we ons welkom, maar allengs veranderde hun houding en voelden we ons niet langer beschermd of gewenst. Toen mijn moeder hertrouwde was dat emotioneel zwaar en werd mijn leven nog instabieler. Op een gegeven dag stelde een gast van mijn oom voor om me in te laten schrijven op de Kumari-school. Hoewel ik me

heel onzeker en onveilig voelde heeft mijn oom mij in 2013 toch naar de Kumari-school gebracht. Ik herinner me dat ik veel gehuild heb die dag, stil en bang door de plotselinge verandering. Voor die dag had ik nooit stilgestaan bij het idee van school. Mijn dagen waren gevuld met huishoudelijke taken, het vee verzorgen en werken op de akkers. Maar toen ik eenmaal begon met leren, veranderde alles, ik bloeide op.
Al mijn examens haalde ik met uitstekende cijfers en in augustus mag ik beginnen met mijn opleiding tot technisch laborant. Ik wil in de gezondheidszorg werken omdat ik andere mensen wil helpen. Vooral de mensen op het platteland waar medische hulp niet vanzelfsprekend is. Ik weet uit ervaring hoe pijnlijk het is om te zien hoe een geliefd iemand ziek wordt, zonder dat je de mogelijkheid hebt om te helpen."

Samjhana Shrestha, 19 jaar

"Ik kom uit een gezin van vijf. Toen ik vijf jaar oud was, is mijn vader helaas gestorven in Qatar. Mijn moeder bleef met drie kinderen achter. Het overlijden van mijn vader was niet alleen een emotionele klap, maar ook een financiële. Hij was de enige kostwinner en het leven werd hard daarna. In die tijd hadden we niet eens een eigen huis, we woonden op een klein stukje land dat op naam stond van mijn grootvader. Hoewel mijn moeder lichamelijk beperkt was door een slecht been, heeft ze keihard gewerkt om ons groot te brengen. Haar kracht en moed in slechte tijden zijn voor mij van jongs af aan een bron van inspiratie geweest. Er was geen geld voor mij om naar school te gaan. En hoewel mensen op ons neerkeken omdat we zo arm waren, heeft mijn moeder nooit opgegeven. Ze snapte hoe belangrijk een betere toekomst voor mij zou zijn en 2013 nam ze het besluit dat mijn leven compleet zou veranderen: ze meldde mij aan bij de Kumari-school. Inmiddels heb ik met prachtige cijfers mijn examens gehaald en begin ik aan de opleiding tot technisch laborant. Ik wil heel graag in de gezondheidszorg werken om andere mensen te kunnen helpen. Want ik weet hoe moeilijk en pijnlijk het leven kan zijn voor arme mensen, éénoudergezinnen en ook voor hun kinderen."

Sitaram Giri, 16 jaar

"We waren thuis met zijn vieren: mijn vader en moeder, mijn oudere zus en ik. Mijn ouders waren boeren. We hadden dieren en een akker. Het leven was simpel, maar we waren gelukkig. Helaas is mijn vader gestorven aan een te hoge bloeddruk toen ik drie was. Daarna veranderde alles in mijn leven. Vanaf nu moest mijn moeder ons in haar eentje grootbrengen. Ze heeft ontzettend hard gewerkt: geiten fokken en ons land bewerken. Maar het wisselende inkomen was vaak niet genoeg om in onze basisbehoeften als voeding en kleding te voorzien. Er was ook niet genoeg geld om mij naar school te laten gaan. Een behulpzame buurman heeft er in 2016 voor gezorgd dat ik ingeschreven kon worden op de Kumari-school. Nog steeds heeft mijn moeder het financieel moeilijk: er moeten nog leningen afbetaald worden, maar het is een grote geruststelling voor haar dat ik een goede opleiding krijg.
Binnenkort doe ik eindexamen op de middelbare school en mijn droom is om in de toekomst computerdeskundige te worden. Ik heb altijd al een fascinatie gehad voor technologie

en computers en ik wil weten hoe de digitale wereld werkt. Met mijn kennis wil ik bestaande problemen helpen oplossen en met innovatieve ideeën meehelpen aan de ontwikkeling van Nepal. Ik ben ervan overtuigd dat de kennis van nieuwe technologieën mensen sterker kan maken, gemeenschappen kan verbinden en vooral in rurale gebieden zoals waar ik vandaan kom, de levensstandaard kan verbeteren."

Deepak Gurung, 16 jaar

"Mijn ouders komen uit twee verschillende groeperingen en districten. Ze hielden erg van elkaar en wilden trouwen. De familie van mijn moeder accepteerde dat niet omdat mijn vader uit een onaanzienlijke kaste kwam. Toen zijn ze samen weggelopen en naar de familie van mijn vader gegaan. Helaas werden ze daar uiteindelijk ook niet geaccepteerd en toen hebben ze besloten een nieuw leven op te bouwen in India. Mijn vader vond werk als schoonmaker in een ziekenhuis en een aantal maanden later werden mijn broer en ik geboren. Hoewel het leven zwaar was, deden mijn ouders hun best. Toen kreeg het leven een tragische wending. Mijn vader raakte besmet met dengue. Terwijl hij in het ziekenhuis vocht voor zijn leven, begon onze huisbaas ons slecht te behandelen en dwong ons de kamer te verlaten. Mijn vader is gestorven en er was niemand meer om ons te helpen. Toen mijn jongste grootvader hiervan hoorde, is hij naar India gekomen om het lichaam van mijn vader in Nepal te kunnen begraven. Wij hebben toen een tijdje bij hun gewoond, maar ook daar werden wij rot behandeld. Mijn moeder besloot ons mee te nemen naar het huis van haar broer. Daar hebben we drie jaar gewoond bij mijn vriendelijke oom. Op een dag kwam diezelfde grootvader naar het huis van mijn oom om mij mee te nemen. Voor mij wilde hij een betere toekomst en een goede opleiding en in 2016 heeft hij mij ingeschreven bij de Kumari-school. Toen ik in groep drie zat, is mijn moeder hertrouwd en sindsdien is zij gestopt voor mij te zorgen. Dat heeft mijn grootvader toen overgenomen en nog steeds zorgt hij goed voor mij, met liefde en respect. Mijn jongere tweelingbroer is bij mijn moeder gebleven. Mijn grootvader wilde niet dat ik naar haar terugging. Ik zie haar af en toe nog wel, maar mijn thuis is bij mijn grootvader. Ik heb altijd mijn best gedaan op school. Nu na mijn eindexamen wil ik een voorbereidende opleiding doen om over twee jaar te kunnen beginnen met een opleiding als landbouwkundig ingenieur."

Alle zeven hebben ze hun eigen verhaal over hun leven voordat ze naar de Kumari-school kwamen, maar indrukwekkend zijn ze zonder uitzondering. Vanaf het moment dat ze op school zitten, komen hun verhalen dichter bij elkaar. Hun leven verandert volledig vanaf de eerste dag dat ze daar wonen: "Ik bloeide op! Ik leerde gedisciplineerd te zijn en respectvol en ik leerde hoe ik op kon groeien tot een waarachtig persoon. Buiten schooltijd deed ik waardevolle en praktische kennis op, zo leerde ik koken en schoonmaken, tuinieren en het land bewerken, maar ook over de rechten van kinderen en verantwoordelijkheid nemen", schrijft Anita Kami.

Van dansen, zingen en spelen met hun leeftijdgenoten houden ze allemaal. En allemaal voelen ze de drang om zo goed mogelijk hun best te doen op school. Hun ervaringen hebben hun geleerd empathisch te zijn en het is bijna een vanzelfsprekendheid dat ze later andere mensen willen helpen die, net als zij vroeger, het niet goed getroffen hebben in het leven. Als zij de kans niet hadden gehad om naar de Kumari-school te gaan, dan waren ze nu net als hun ouders bijvoorbeeld dagloners geweest of misschien wel geëindigd als bedelaar.

Dankbaar zijn ze voor het goede onderwijs dat ze gekregen hebben en voor de liefdevolle ondersteuning van de docenten en ook van hun medeleerlingen die als familie voelen.

En iedereen sluit zijn of haar verhaal af met een soortgelijk eerbetoon als Anita Kami schreef:

"I am forever grateful to Dear Mommy Teresia and the generous donors of the Netherlands, who have supported me and many others like me. Their love and contribution gave me a second chance at life, a chance to live with dignity, hope, and purpose.

Until my last breath, I will carry the deepest gratitude in my heart for their sacrifice, support, and unwavering belief in me. Thank You!"

Stichting Tamsarya

Stichting Tamsarya
Directeur Trees van Rijsewijk
Voorzitter Hanne Mulder
Penningmeester Edward Ansing
Bestuurslid Irene van Esdonk

Nieuwendammerdijk 151
1025 LG Amsterdam
e-mail mail@tamsarya.nl
website www.tamsarya.nl

De jaarrekening 2024 staat op de website.

Jaarverslag 2024-2025
Redactie Monique Pheijffer, Trees van Rijsewijk
Vormgeving Hans Nieuwstraten

Rekening bij de ING
NL64 INGB 0000 4408 97
Rekening bij de Triodos-bank
NL07 TRIO 0198 3574 43

Algemeen Nut Beogende Instelling ANBI

KvK 4120 6647
RSIN 8028 7882 9